

ΓΑΛΛΙΚΗ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΡΒΑΔ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΑΘΩΑΣ

ΗΤΑΝ ένα από τ' άγρια δράματα της καρδιάς που άρχίζουν μ' ένα τρεφρόδ ειδύλλιο γιά να καταλήθουν σ' ένα πυροβολισμό. Σ' αυτή την ύπόθεση, ή γυναίκα είχε δίκιο. Και τó δικαστήριο την έγρανε μ' όλη τη δυνατή έπιεκία: Πέντε χρόνια στις φυλακές του Ζαιν-Λαζάρ.

Τó Παρισινό κοινό που άγαπάει έξαιρετικά τις συγγραμτικές δίκες χειροκρότησε τούς τόσο ευγενικούς δικαστές, γιά την απόφαση τους και συνόδευσε την κατηγορουμένη

ώς τ' αυτοκίνητο της φυλακής μ' έκδηλώσεις συμπαθείας. Βρέθησαν μάλιστα και μερικοί που της έστελλαν όμορφα λουλούδια, της έκαναν προτάσεις γάμου και της έγραψαν τρεφερά γράμματα. Κι' ύστερα όλα ξεχάστηκαν καλά. Κι' ή καταδικασμένη μεταβλήθηκε σ' ένα νούμερο, ένα νούμερο τού δεσποτηρίου.

Όστόσο κάποιος άκόμη θυμάται όλην αυτή την ιστορία. Κι' αυτός ήταν ó άστεινός Λουί Μπωνό. Ήταν ó μόνος που είχε κρατήσει τó στόμα του κλειστό. Έλαβε μέρος στις έρευνες τόν άνωτέρων του, έβέτασε προσεχτικά τά πειστήρια τού έγκληματος κι' έπειτα κλείστηκε οε μιά αινιγματική σιωπή. Ένα σωρό άμφιβολίες τόν είχαν βασανίσει. Μά με πού λόγο να βρή άφορη γιά να τις πη; Ό διευθυντής της Γενικής Ασφαλείας, που είχε αναλάβει ó ίδιος αυτή την ύπόθεση, είχε δηλώσει στους άστεινικούς, με ύφος που δέν χωρούσε καμιά άμφιβολία.

— Τó έγκλημα έγινε από τη γυναίκα! Σκότωσε τó φίλο της γιαιτí την είχε έφραλέσει. Είνε μιά κοινή ιστορία τού σημερινού έρωτος. Ή γυναίκα πήρε τó δικιο της με τó πιστόλι. Άλλωστε κι' όλες ή άνακρίσεις αυτό απέδειξαν.

Ό Λουί Μπωνό ώστόσο δέν είχε άναπαμένη τή συνείδησί του. Αύτí ή ιστορία που όλοι τους την παρουσίαζαν τόσο άπλη, ήταν ύπερβολικά μπερδεμένη. Ή άνάκρισις μάλιστα είχε άφήσει ένα σωρό σκοτεινά σημεία, τά όποια ό δικαστάι δέν πονοεφάλασαν καθόλου γιά να τά διαφωτίσει. Κι' ό Μπωνό δέν εύσυνείδητος άστεινικός που ήταν, έγρανε καλά νά ύποβάλι την παραίτησί του και να μñ έσαναμλέξη με αυτές τις ιστορίες. Μά ήθελε και να ξεκαθαρίση τούς λογαριασμούς και με τούς συναδέλφους του. Άκόμη άν ήταν δυνατό και με τόν ίδιο τó διευθυντή της Γενικής Ασφαλείας.

Ήξερε ότι κι' οί πού δίστιμοι άστεινικοί κάνουν καμιά φορά λάθος κι' ότι τά πού σκοτεινά έγκλήματα είνε έξείνια που φαινοίται γιά ύπερβολικά άπλά. Γι' αυτό κι' ή ύπόθεσις της Αιλις Ντρωσέ τού είχε κινήσει τó ενδιαφέρον. Ή άνακρίσεις είχαν άποκαλύψη τά έξή:

Ή Αιλι ή Ντρωσέ, μιά όμορφη παρισινή, είχε γνωρίσει τόν Έμιλίο Άρμόν στο κατάστημα, στο όποιο έργάζταν. Ήταν πρσί στάσιμος της κι' είχε πούδ κακό και δύστροπο χαρακτήρα. Θύμωνε μ' όλο τόν κόσμο και ξεστομούσε στην άτυχη Ντρωσέ. Τόσο δέ είχε συνήθεισι, ώστε όταν τύχαινε να μñ είνε μιστός του την ώρα που είχε τά νεύρα του, έτρεχε γιά να την συναντήη και να την μαλώσει. Έκείνη στην άρχή έλάκαιε μ' αυτή την παραρξενιά τού προϊσταμένου της. Έπειτα όμως συνήθεσε τις φωνές του και τόν άφηνε να μαρναίει, χωρίς να σκίζεσαι.

— Αιλι, της φώναζε έξαλλος ό Άρμόν, είσαι ένα έλλεινός και συχαμρό κορίτσι...

— Γρήγορα, θά σου ετοιμάσω τó λογαριασμό σου και φρόντισε να μου άδειάσεις τή γωνιά.

— Μά τί έπαυεις; Βουβιάθηκες; Γιατί δέν λές λέξη; Παραδέξασαι λοιπόν τó σφάλμα σου; Βέβαια ή Αιλι δέν ήξερε γιαιτí τη μάλωνα και ποιο ήταν τó σφάλμα της που έπρεπε να παραδεχθί. Όστόσο δέν τού άπαντούσε, ούτε διαμαρτύρονταν. Άλλως τε, ήξερε καλά ότι τά λόγια της θά πήγαιναν χαμένα.

Κι' ό προϊσταμένος της είχε συνήθεισι να την κάνει σκουπίδι και να την εξευτελίξη με τó παραμυθό

Αύτí ή ιστορία όμως κρατούσε μήνες και μήνες. Ή Αιλι, χωρίς να τó θέλι, είχαν άρχισι να γίνεται νευρική, να κριθείται από μελαγχολίες και να μñ εύχαριστήται πειά από την εύθυμη συντροφιά της. Κι' κάτι παράξενο. Άν τύχαινε ό προϊσταμένος της να μñ έχη τά νεύρα του, εκείνη είχε τόσο συνήθεισι να την βρίζη, ώστε προκαλούσε μόνη της τó μάλομα. Είχε γίνει όπως λένε, μιά ύπερμηνή γυναίκα, που εύχαριστιόταν να στενωχωρήται. Και τó περίεργο ήταν ότι δέν έλάκαιε ποτέ. Τά χαρακτηριστικά της παρέμεναν άτάραχα. Μόνό τó βλέμμα της έπαιρνε μιά τέτοια σκληρότητα, ώστε τούς μίξες ότι ήταν έγγχειρίδιο που σ' άπελούσε. Μ' αυτό κανείς δέν τó είχε προσέξει. Ή φιλίες της τή νόμιαν ήλιθια. Όσο γιά τούς άλλους ύπαλληλους αυτού τή λυπώνουσαν.

Κι' έτσι ήταν ή κατάστασις, ως τή μέρα που έκασε ή μόμπια. Ένας νέος συνάδελφος της Αιλις, έφοροχτυπήθηκε μαζί της και τή ζήτησε οε γάμο. Τά πράγματα έγιναν χωρίς να τά σκεφθών καθόλου. Ή Αιλι είπε τó «ναί» κι' ό γαμπρός έτοιμάζε τις διατυπώσεις τού γάμου όταν τó έμαθε ό προϊσταμένος της. Ή είδησι τού ήθεσε σάν κεραμίδα.

— Πώς; φώναζε. Ή Αιλι παντρεύεται; Και ποιών παρακαλώ! Ποιά θά έχω τώρα γιά να ξεσκάσω τά νεύρα μου. Όχι, δέν πρέπει να γίνι αυτός οε γάμος.

Και παμμόνηρος καθώς ήταν, άπεφάσισε να της παιξί έν' άσχημο παιχνίδι. Τή φώναζε από γραφείο του, την έπιασε με τó καλό και τέλος της δήλωσε ότι ήθελε να την κάνει γυναίκα του.

— Άφησε αυτόν τόν άνοητο, της είπε. Έγώ έχω μιά καλή περιουσία, ένα όμορφο σπίτι και θά μπορούσαμε να ζήσουμε εύτυχισμένοι. Μ' εκείνον θά είσαι ύποχρεωμένη να έργάζεσαι και φυσικά να δέξασαι τó εξόσασμα τών νεύρων μου.

Ή Αιλι κι' αυτή τή φορά δέν σκεφθηκε σοβαρά. Είχε την άφέλεια να πιστέψη όλα τά λόγια τού προϊσταμένου της. Και σάν πρακτική νέα πού ήταν, σκεφθηκε ότι αυτός οε δεύτερος γάμος ήταν πειά καλός από τόν πρώτο. Κι' έτσι έγκατέλειψε τó νεαρό ύπάλληλο. Έκείνος φυσικά την περιφρόνησε κι' αυτός με τή σιγή του.

Μά ό Άρμόν δέν βιαζόταν καθόλου. Ήταν πολύ τρεφερός με τή ύποψήρια γυναίκα του, αλλά φανόταν ότι είχε ξεχάσει την πρότασι που της είχε κάνει. Τότε γιά τή Αιλι Ντρωσέ άρχισε τó μεγαλύτερο μαρτύριο. Ζούσε διαρκώς οε μιά άμφιβολία. Μιά ήλιεσε ότι θά τελειώσουν τά βασάνια της και ότι θά πήγνι να έργάζεται και μιά ρεφλαίνουσαν από τήν άπελπισία της, γιά τή... λύσσα τού προϊσταμένου της. Πάνω οε μιά τέτοια σκηνή ή Άρμόν της δήλωσε ότι δέν μπορούσε να παντρευθί, μιά τόσο ήλιθια γυναίκα. Και καθώς παραδέχτηκαν ό άστεινικοί και τó δικαστήριο, ή Αιλι Ντρωσέ οε μιά τέτοια άφροσύβη σκηνή τόν είχε σκοτώσει.

Μά ό Λουί Μπωνό, όπως σός άναφέρθηκε, είχε αντίθετη γνώμη. Πίστευε ότι μιά γυναίκα που έχει συνήθεισι να νείρα ένός ανθρώπου και τις τρέλλες του, δέν μπορούσε ποτέ να θυμώσει και να τόν σκοτώσει. Δέν έχει κοουρτίο.

Γιά να «εκαθαρίσει» κανείς έναν άνθρωπο, πρέπει να τó λείι ή καρδιά του. Κι' ή Αιλι δέν ήταν από τις γυναίκες που μπορούν να κρατήσουν καλά στα χέρια τ' πιστόλι. Φοβόταν άκόμη κι' όταν τρυπούσε με τή βελόνα τó δάχτυλο της. Κάτι άλλο λοιπόν είχε συμβεί. Κι' α' τó άτασχολεύσει τόν άστεινικό.

Και πράγματι, μετ' από έξη έλλοκληρους μήνες, κατώφευσε να έλακροβήση την άλήθεια. Είθε μιά μέρα έντέλεξε τυχαία στο σάκινο τού πρώτου ύποψηφίου, υ «στύγιου» της Ντρωσέ ένα μικρό κόκκινο λεκέ. Τó έξηρακμένο μάτι τού άστεινικού δέν μπόρεσε να γλαστί. Κι' έτσι προσεχτικώτερα με τó φαικό του και τó έξεκρίβωσε. Ό νεαρός ύπάλληλος τó είχε χαμένα. Κι' ύπόλόγησε όλο τó εγκλημα του.

— Αυτό τó κοστούμι φορούσα τή νύχτα που σκότωσα τόν Άρμόν. Είλα μάλιε τó άτιμο παιχνίδι που έπαίξε στην Αιλι και θέλω να εκδικηθώ. Έπειτα όσως φοβήθηκα και άφησα τή Ντρωσέ να καταδικασθί στη θείο μου. Άγαπούσα ύπερβολικά τή ζωή μου γι' αυτό θυσίασα την αγαπημένη μου.

Αυτός οε πρωτοφανής έρωτευμένος στάληνος φυσικά στά κά-

ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» γιά να εύχαριστήσουν τούς πελάτες, άφηνε γιωτάς των άπεφάσιτων έκτός των βιβλίων που τους προσφέρουν κάθε μήνα ός δόρον, να τούς διευκολύνουν ν' άποκτήσουν και τά άλλα βιβλία της βιβλιοθήκης των. Έτσι, όποι από τούς άνευχώτατες μας παρουσιάζουν τά τέσσερα βιβλία, τα όποια χρειάζονται γιά να πάρουν τή «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θά δύνανται να πάρουν συγχρόνως και τήν «ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τού Μπαλαζκ ή τήν «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΜΕΝΩΝ» τού Ίουλιού Βέρν, πληρώνοντας ό κ' τó βραχμάς γιά τó καθένα απ' αυτά, όντι τών 20 που τιμώται έκαστο. Μά άλλους λόγους, οσς παρουσιάζεται μιά μοναδική εύκαιρία γιά ν' άποκτήσετε δυο άριστοεργήματα.

Ή διαμονή τών δυο αυτών έργων της Βιβλιοθήκης τού «Μπουκέτου» ήχισεν ήδη, τόσον διά τούς έν Άθήνας και Παρισιά άνευχώτατες μας, όσον και διά τούς έν τας έπιχειρήσεις, διά τών κατά τόπους Ύποπρακτορείων τού πρακτορείου έφημερίων «Σπ.Τσαγκάρης»

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΑΛΗ

ΤΟΥ JOSEPH APPELGATE - ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ ΤΗΣ «ΝΕΟΥ ΡΚΕΣΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ»

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΤΣΙΓΑΡΑ "ΜΑΡΙΧΟΥΑΝΑ,"

(Ένα νέο όπλο των άκαιστων κακεούργων της 'Αμερικής)

ΑΤΑ τόν Σεπτέμβριο του 1930, στην πόλι Σάντα-Φέ της 'Αμερικής, μερικοί ειδικοί «λωποδύτες των τσιγάρων» μπήκαν κρυφά στο σιδηροδρομικό σταθμό της πόλεως. Έκει, σπάζοντας τη βαρεία πόρτα του χρηματοκιβωτίου με ένα φτυσίγγι έκρηκτικής βλής (νιτρογλυκερίνης) άρραξαν δυό—τρία σακαδιά γεμάτα από χρυσά νομίσματα και κατόρθωσαν ύστερα να δραπετεύσουν.

Η πρώτη έρρευνη της άστνομίας, ύλησαν άναρτες. Η διεύθυνσις των σιδηροδρόμων τότε, παρεκάλεσε τον κ. Χ. Μούφφου—διευθυντή του «'Ανθρακιο-μετριοῦ 'Ντοτιούτου Μλετριγιόν» της 'Οκλαχόμας—να προηβή μόνος του, οῦ μιά λεπτομερή άναρτη. Πραγματικῶς, ὁ κ. Μούφφου πήγε επί τόπου και κατόρθωσε νά βροῖ τό κιβωτιδιόν τό ὅποιο εἶχε φιλαχτή ἡ ἱ νιτρογλυκερίνη. άδειο και πεταγμένο σ'ένα χαντάκι, κοντά στό σταθμό.

Η άνακάλυξις αὐτή άποδείχτηκε πολύτιμη και διατυμπανίστηκε μάλιστα αὐθημερόν και στις ἑφημερίδες. 'Αλλά στο κιβωτιδιόν βρέθηκαν καθαρά τά δακτυλικά άποτυπώματα, ἑνὸς ἀπ' τῶν λωποδύτην. Κατόπιν, αὐτοῦ ἔλλιξαν νά τὸν άνακάλωσαν, νά τὸν συλλάβουν και νά συλλάβουν και τούς συνσώζοντες του.

Τὴν επομένη τὸ πρῶτό ὡρις, κ' ἔνω ὁ κ. Μούφφου ετοιμαζόταν νά στείλῃ τὸ πολύτιμο «κουτί—πιστήριον» σὴν άγορεία τῆς Κεντρικῆς 'Αστνομίας, γιὰ τὴν ἑξακριβῶσι τῶν άποτυπωμάτων, δέχτηκε στό ἰδιώτερο γραφεῖο του τὴν ἑπίσκεψιν ἑνὸς άγνώστου.

Άμεμπτης περιβολῆς κ' ἀξιοπρεπεστάτου παρουσιαστικοῦ, ὁ άγνωστός αὐτός, μεσόκοπος κ' ἐπιβλητικῶς, εἶπε στὸν κ. Μούφφου:

— Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἐνόχλησιν. Λέγονται Τζῶν Χάσκις, ἰδιωτικῶς ντετέκτιβ ἀπ' τὸ Οὐάσινγκτον!

— Χαίρω πολὺ. Καθῆσθε !... Τί ἐπιθυμεῖτε;

— Κύριε Μούφφου, ἐπιφορτιστήκα κ' ἐγὼ ἀπ' τὸν Γενικοῦ Διευθυντῆ τῶν Σιδηροδρόμων, ν' άνακάλωσω τούς δράστες τῆς κλοπῆς τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ. Εἶδα στις ἑφημερίδες τὴν πολύτιμη άνακάλυξιν σας. Καὶ σὰς παρακαλῶ νά μοῦ ἐπιτρέψετε νά πάρω ἕνα ἀντί τυπο τοῦ δακτυλικοῦ άποτυπώματος, γιὰ νά τὸ παραβάσω μὲ μερικό πὸ ἐξο στο γραφεῖο μου !

Ἐτηρησμένους ὁ κ. Μούφφου ἀπ' τὴν σοβαρῆ ἐμφάνισιν τοῦ άτομου αὐτοῦ, φάνηκε προθυμῶτα νά τὸν ἐπιτηρησθῆ. Πῆγε στο χρηματοκιβῶτιον, ἔβγαλε τὸ κουτί τῆς νιτρογλυκερίνης, και δειχνοτάς τὸ στὸν ξένο εἶπε:

— Ἰδοῦ τὸ κουτί κ. συνάδελφε. Νά και τὰ άποτυπώματα ! Εἶδαστε τι καθαρά πὸ εἶνε; Ὁ, ἀσφαλῶς τὴν ἔχουν ἄσχημα οἱ φιλαράκοι μας!

Ὁ κ. Χάσκις, μὲ ὕφος ψύχραιμο κ' ἐμβριθές, ἔτισσε προσεχτικῶς τὸ ἀνεκτίμητο πιστήριον κ' ἄρχισε νά τὸ ἔξετάζει... Παράδεχτηκε ὅτι τὰ άποτυπώματα ἦσαν ὕπεροχα κ' ὅτι ἡ άνακάλυξις τοῦ κουτιοῦ ἦταν ὀλέθηρα γιὰ τούς δράστες... Ὑστερα, άποφορημένος δὴθεν ἀκόμη στήν ἔξετάσιν του, ἔβγαλε ἀδιάρρητα ἕνα τσιγάρο και τὸ άναψε μὲ ὕφος ἀρηρημένο, βάζοντας πάλι τὴν τσιγαροθήκην στήν τσέπη του...

Μά μὲ τὴ δεύτερη ρουφηξιὰ καπνοῦ πὸ τράβηξε, ἔκανε ἕνα κίνημα στενωχόρας, σάν νά ἔκρινε δὴθεν ἀπ' τὴν ἀρηρημάδα του... Καὶ βιάζοντας ἀμέσως τὴν τσιγαροθήκην, πρόσφερε τσιγάρο στὸν κ. Μούφφου, λέγοντάς του:

— Ὁ, σὰς ζῆτο σσγνώμων γιὰ τὴν ἀδιακρισία μου, πὸ δὲν σὰς πρόσφερα τσιγάρο !... Ἦμιον τόσο ἀρηρημένος, ὥστε ὄντε τὴν άδειά σας ζήτησα, γιὰ νά καπνίσω !... Καπνίζετε... Ναι !... Ἐ, τότε δεχτήτε ἕνα ἀπ' τὰ τσιγάρα μου !... Καθὼς βλέπετε τὰ στειφῶ μόνος μου, γιὰτι ἔχω πύξινη ἕνα θαυμασιο «χαρμάνι» καπνοῦ!

Μποροῦσε ν' ἀρηνηθῆ ἕνα τσιγάρο, τὸ ὅποιο τοῦ προσφερόταν μὲ τόση ὁπρωρητικότητά, ὁ άγαθός κ. Μούφφου... Καὶ μάλιστα τσιγάρο «χαρμάνι», στριμμένο μὲ τὸ χερί;

τεργα. Ὅσο γιὰ τὴ Λιλή Νιρωσὸ ἀπέκτησε τὴν ἑλευθερία της, γιὰτι εἶνε ἀναθεώρησις τῆς δικῆς της καὶ διεπιστώθη ἡ ἀθωότητά της.

Μά ὁ Μπῶνδ δὲν γύρισε πάλι στήν άστνομίαν. Προτίμησε νά γίνῃ ἰδιωτικῶς ντετέκτιβ και νά ἐργάζετα κρυφά νά ἔχη κανέναν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Πρὸ πάντων δὲ, γιὰ νά μὴν εἶνε άναγκασιμένος νά σκέπτετα, ὅπως θέλουν οἱ ἀνώτεροί του. Εἶχε γίνεῖ ἕνας ἑλεύθερος ἄνθρωπος. ΠΩΛ ΦΕΡΒΑΛ

Τὸ πῆρε ὁ κ. Μούφφου, λοιπόν, μὲ ἀπειρες εὐχαριστίας κ' ἰσοκλίσεις πρὸς τὸν εὐγενέστατο κύριο συνάδελφό του... Τράβηξε ἀπολαυστικῶς τὴς πρῶτες ρουφηξιές τοῦ μωροδάτου ἐκείνου καπνοῦ... Καί... Καὶ ὅταν τὸν... ἔ ὕ π ν η σ α ν οἱ ἀστυφύλακες, ὄστερα ἀπὸ τρεῖς—τέσσερες ὥρες ἀνήνογι πὸν τὸν άκουγαν ἀπέξο νά ροχαλιζῆ, ὁ δὴθεν ντετέκτιβ κύριος Χάσκις, καθὼς και τὸ πολύτιμο κουτί—τὸ μοναδικὸ πιστήριον τῆς κλοπῆς—εἶχαν γίνεῖ ἀφαντ...!!!

Ἐξω φρενὸν γιὰ τὸ παθήμα του τὸ ἀνέφερε λεπτομερῶς στοὺς προϊσταμένους, ὁ κ. Μούφφου. Ἐκείνη ὄμως, δὲν μετροῦσαν νά πιστέψουν και νά χονεύουν ἕνα τέτοιο γεγονός. Κι' ὁ γενικός διευθυντῆς τῆς 'Αστνομίας, διατάσσοντας τὴν προφίλαξις τοῦ διστύχου άστνομικοῦ εἶπε:

— Εἶνε δυνατόν νά ὑπάγῃ ναρκοτικῶ τσιγάρο τόσο δυνατό, ὥστε νά κομίζει μὲ λίγες ρουφηξιές ἕναν ἄνδρα ἰδιοσυγκρασίας ταύρου, ὅπως εἶνε αὐτός ὁ Μούφφου;

Κι' ἀνέθεσε τὴν ἐνέργεια άνακρίσεων στὸν άστνομικοῦ διευθυντῆ κ. Μόνου.

Ὁ κ. Μόνου ἀρχίζοντας τὴς άνακρίσεις ἐναντίον τοῦ κ. Μούφφου—κατηγορομένου πειά «ἐπὶ συνεχῆ και μυστικῆ συνεννοήσε μὲ τούς διαρρηχίας» !—ἔξήτισε πρῶτον τὸν δόκτορα Σιμόν. Ὁ δόκτωρ Σιμόν, διαπρητής ἐπιστήμων και χημικός Σιμβουλοῦ τῆς Γενικῆς 'Αστνομίας Διευθύνσεως Νέας Ὑόρκης, ἀληθινῶς ὄς ἔξῃ στήν κατάθεσί του:

— Πιστεύω ἀπολύτως στήν ἀθωότητά του κυρίου Μούφφου. Ἐκαὶ ἦδη χημικῆ ἀνάλυσις στό «άποτύωμα» τὸ ὅποιο μοῦ στείλατε και

τὸ ὅποιο εἶχε βρεθῆ σβυσμένο σὴν χεῖρὶ τοῦ κυρίου Μούφφου, τὴν ὥρα πὸν τὸν ζήτησαν οἱ ἀστυφύλακες. Λοιπὸν τὸ τσιγάρο αὐτὸ εἶνε γνωστὸ στοὺς κύκλους τῶν κακοποιῶν και τῶν ναρκομανῶν ὡς «Τσιγάρο Μαριχουάνα» Χρησιμοποιεῖ σὲ μικρῆς δόσεις, γιὰ διεγερτικὸ τῶν ἑσποτομανῶν. Μά ὅταν ὀλόκληρο τὸ τσιγάρο δὲν περιέχει καθόλου καπνοῦ, ἀλλά εἶνε σκετό — δηλαδή ἀποτελεῖται ὀλόκληρο ἀπὸ ναρκοτικὰ χυρῶτα—τότε εἶνε ἰσχυρότατο και δραστηριώτατο. Μὲ δυὸ τρεῖς ρουφηξιές, μπορεῖ μάλιστα νά ἀποκαμῆθῆ ἕνας ἄνθρωπος γρηθῆ ἰδιοσυγκρασίας!

— Τὶ εἶδος χυρῶτα εἶν' αὐτά, κύριε δόκτωρ, τὴ ὅποια χρησιμοποιοῦνται ὡς καπνός, στήν κατασκευῆ αὐτῶν τῶν τσιγάρων; ῶστερε τότε ὁ ἐπιθεωρητής κ. Μόνου.

Κι' ὁ διαπρητής ἐπιστήμων, συνεχισε ὡς ἔξῃ τὴν κατάθεσί του:

— Ἐχετε δίκαιο νά μὴν τὸ ζῆρετε !... Δὲν ὑπέβαλα ἀκόμη τὴν ἐκθέσιν μου σὴν Γενικῆ 'Αστνομικῆ Διεύθυνσιν, γιὰ νά κοινοσηθῆ ἑπίσημος ὁ ὅλος τοῦς άστνομικοῦς κύκλους. Λοιπὸν, ἡ ἐκθέσιν μου αὐτή, εἶνε σχετικῆ μὲ τίς ἐρυνετις τίς ὑπηρεσίας μου και μὲ τίς ἀναλίστις πὸ ἔχομε κάνει, γιὰ τὴν ἑξακριβῶσι τοῦ καινούργιου αὐτοῦ ἔχρῶτο τῆς κοινωνίας: Ἀπλάθῃ τῶν τσιγάρων «Μαριχουάνα»!.. Τὰ τσιγάρα αὐτά, κατασκευάζονται ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν φυτοῦ «Κάνναβις» κ' ἀπ' τὸ εἶδος πὸ λέγεταί στήν ἐπιστήμη «Κάνναβις σατίβα».

Ἄπ' τὰ φύλλα τῶν ἰδίων ἀκριβῶς φυτοῦ γράνεται και τὸ «χάσις»... Ἄλλά οἱ λαθρέμποροι μὲς, οἱ κερνανθρωποι αὐτοῦ ἔμποροι τοῦ «Ἄργου Θανάτου», ὑπεβάλλουν σὲ μὴ ἰδιαίτερά καλλιεργητὰ ἄντολοικο αὐτὸ φυτό. Χρησιμοποιοῦν ἐπίσης, ἕνα εἰδικὸ εἶδος λιπασμάτων γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ. Κι' ἔτσι τὰ φύλλα του κ' οἱ σπόροι του ἀποκτοῦν ναρκοτικῶς ἰδιότητες, πολὺ πειὸ δυνατές, και δραστηριές ἀπ' τὸ συνηθισμένο χάσις!

Ἡ κατάθεσις του σοφοῦ δόκτορος, προκάλεσε κατάπληξι στοὺς ἀνοτάτους άστνομικοῦς κύκλους τῆς 'Αμερικής. Ὁ άτυχῆς Μούφφου ἀποφυλακίστηκε ἀμέσως. Καὶ μετὰ τὴ δημοσησιῆ τῆς σχετικῆς πολυσοβῆλου κ' ἀποκαλυπτικῆς ἐκθέσεως τοῦ δόκτορος Σιμόν, ἡ 'Αστνομία ἀνέλαβε ἕναν ἀνελεγκτο πόλεμο κατὰ τῆς καινούργιας αὐτῆς κοινωνικῆς πύηγῆς, τῆς ὅποιας τὸ άποτέλεσμα εἶνε πὸ καταστρεπτικῶ ἀπὸ κάθε ἄλλο ναρκοτικὸ.

Αυτοχρῶς, παρ' ὅλες τῆς συλλήψεσις—15 κατὰ τὸ 1930, 28 κατὰ τὸ 1931, 37 κατὰ τὸ 1932, 85 κατὰ τὸ 1933, και 132 κατὰ τὸ 1934—τόσο οἱ εἰδικοὶ καλλιεργηταὶ τῶν θανασμοῦ φυτοῦ, ὅσο και οἱ μετακαληταὶ του, ἀξάνονται και πληθύνονται... Καὶ τὸ ἄλλο «κανάβι» μαζί μὲ τὴν εἰσηγικῆ χρησιμοσητά του σὴν ἀνάγκη μας, μεταβάλλετα—ἀπὸ άσυνέδιγτος κρυφολαλεγγηγιάς του—σὲ ὄργανο ἐκφυλισμοῦ κ' ἄργου θανάτου τοῦ ἀνθρωποῦν γένους, ὅτὸ τὸ ὄνομα «μαριχουάνα»!

Εὐτυχῶς τὰ τσιγάρα αὐτά εἶνε άγνωστα σχεδὸν ἀκόμη στήν Εὐρώπη. Τὰ χρησιμοποιοῦν πάντα κακοῦργοι τῆς 'Αμερικής. Ἄς ἔλιπσοσθε οἱ μὲ τὸν καιρὸ θὰ λείψουν ἐντελῶς και ἀπὸ τὴν ἑλληνικῆ. Λαφρορητικῶ οἱ τίμοι ἀνθρωποῦν τὴν ἔχουν πολὺ ἄσχημα, ἀφοῦ μ' ἕνα τσιγάρο «μαριχουάνα», μὲ δυὸ—τρεῖς ρουφηξιές μάλλον, ναρκοῦται κανεῖς και κοιμάται σάν βῶδι !...

Ὁ δόκτωρ Σιμόν